

38. szám.
Szeptember 21-én, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

Meghalt a szent szövetség!

(Carmen lugubre.)

Réges-régen, hajdanába'
Rágyújtott egy víg danára
Francziahon Béranger-je,
Mikor annak hite érte:
Hogy az áldott szent szövetség
Szerencsésen megszülemlék.
Boldog ő! ki örült rajta —
Rám, boldogtalanra, hagyva
Az átkos balszerencsét, —
Hogy rántsam rá nagy szomorun:
„Laudate pueri dominum.”
Meghalt a szent szövetség!

Szép idők! — de elmulának!
Mikor e darab világnak
Neki estek e szentséggel,
Kényők szerint osztva szélylyel
Az *ingatlant*; — s terjesztének
Egyptomi setétséget:
Hogy a dolgok új állását
Az *ingóságok* ne lássák.
„Vakságban az üdvösség!”
S ez helyes egy principium.

„Laudate stb.

S most e szép mű szerte bomlott,
Romba omlott, hanyat-homlok!
Ki fog már reánk vigyázni?
Lázás népen eret vágni?
Ki fog gondolkozni értünk?
A mihez mi úgy sem értünk —
Ki fog szót vinni helyettünk?
Ki falja fel keresetünk?
Kié lesz a nyereség?
Nincs gyámkodó consortium.

„Laudate stb.

Mennyi boldogító eszme
Van örökre kárba veszve!
Polgárosodásnak vége:
Német szövetség eltépve.
Szegény magyarok, jaj nektek!
Németekké sem lehettek;
Csak úgy félig van még nyitva
Nagy Osztrákiának nyitja:
A közös-ügyes egység.
Ez utolsó refugium:

„Laudate stb.

Bizony mondom, kár volt érte;
Az eget is csapás érte:
Mert kinek lesz arra gondja,
Imádságát ki? hogy mondja?!
Sírnak is az apró szentek,
A kik véle vízre mentek.

Sírhatnak is; nagy a fatum:
M megbukott a concordatum.
Oh, romlott erétnesség!
Nincs égi monopolium,
— Laudate pueri dominum —
Meghalt a szent szövetség!

Sunyi.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No ez izs megvot. Aszongya nota: „maj hoz Kosuth tisztat Tűr Pista meg puskat.“ No hat Kosuth külte mar „tisztat,“ ipen mozd indul neki belügyminiszter kivasalnyi asztat azoknak a hatan, kiknek küldetet; a Tűr Pista izs hozta puskat, hanem vizi puskat, kivel faklyas zene tüzi veszedelmet eminenter elojtota.

Monta neki faklyas szolnok, a Sitacuisses Denes: „Kedvezs idezs Pista bacsi! Mink vagyunk a baloldalnak az öcsese! A kiket a majoritazs bacsi eladot. Mongya meg a Napoleon bacsinak, hogy nekünk nem kel senki mazs, csak a Lajozs bacsi!“

Felelte neki a Tűr Pista: „Kedvezs idezs öcsim! tik izs akor gyütök freybiletet kirnyi haborui tragödiaba, mikor vige van előadásnak, s bikesig komediara kiszülünk. Akor zörgetitek volna kardotokat. Mozd mar csak menyetek haza; seregelyetek Vidacs Janozs barátom körül. anal kaphatok igen jo ekéket; asztan csak szantsatok; ha lesz buzatok, az olasz kormány majd megveszi.“

No in aszt inditvanyozok, hogy jövendöre minden faklyazs zenebona előtt egy *főpróbat* kel tartanyi, mind szolnok, mind megtisztelt beszígyeit előre el kel küldenyi censurara.

Hanem in meg köszöntetek aszt a telegrammatikust, ki idetelegrafiroza az olyan bolond hireket, hogy Kosuth szövetsiget kötöte muszkaval. Az ilyenel nem kel bolondoznyi. Ere mifelink mig ninesenek muszka sympathiak; de ha ilyen telegrafokal bolonditanak publikumot, mig nipszertüsiget csinyalnak muszkanak.

Aszt izs mongya bolond telegram, hogy Kosuth kapta a „Tüskehegyi“ muszka követtül ötvenezer frankot. Ebül azutan felalithat szaze-

zernyi hadsereget, vehet rajta puskat, lovat, mig orszaggyülist izs megvesztegethet vele.

Ere gondolatra könyü volt turini telegrafusnak ragyünyi öt Biesben, ha olvasot Pesti Naploban fain viezet Hon szerkesztö elen; mint-ha csak azirt szavazta volna meg adofizetist orszaggyülsen, hogy maga öt forint rapidiját megkapjon. Viez igen jelezs; enil jobat nem izs olvastam, miota kit biesi ujsagiromazst legutolyara Lumpenkerlnnek titulalt; hanem nem igaz. — Az igaz, hogy öt forint szip pinz, az izs igaz, hogy az nap, mikor adot megszavaztunk, öt forintot kaptuk; no meg az izs igaz, hogy a kik „nem“-re szavaztak, azok ara napra nem kaptak öt forintot; hanem az izs igaz, hogy azir az öt forintir csak az idei adokat megszavaztunk, nem jövő esztendeieket izs, miket financzok Kecskemiten, Marmarozsban behajtanak. Oh azir mig extra kel benünket megvesztegetnyi financzminiszternek egy új öt forintoeskaval. De hat minek eszt világ előtt kitrombitalnyi Pesti Naplonak? mikor az ü szerkesztöképviselője se nem kapta töbet. *Minck így levernyi saját valutanknak cursusat!?* Ahun van ni! mar mozd Stakelberg grof valamenyitünkirt nem ad töbet ötvenezer franknal. Mi jut abul egyre? Vagyunk hozza nigyszazan. Is ha mig fölső haz izs osztozik bene, (pedig öt mar vanak, kik tunak, hogyan kel muszka pinzt felosztanyi?) akor egy napi diurnum se kikerüli belüle. Inen kikalhulalhat telegrafus, hogy ha Hon szerkesztöt meg lehete venyi öt forintir, Kosuthir elig lesz ötvenezer frank.

De mar minek olyan nagyot hazunyi, hogy senki se ne elhigyen.

Hiszen nekem mozd izs kezemben van levil, melyben tudatnak Biesbül, hogy Deak Ferencz azir osztrakal trafikál, mert van neki sze-

relmez liaisonja magazs hercegaszonnal Bicsben ; meg izz neveznek kívül ; de hat in bolond levelet soha senkinek se nem mutatam, se ki nem pletykaztam soha, mert hat olyan bolond, hogy mig bolondnak izz nagyon bolond.

Tehat in csak azt mondok, hogy ha mar igazat mondanyi nem ilik, legalab hazugyunk egymasnak tisztessgesen.

alazatos szolgálja

Tallerossy Zebulon.

Holt-idény.

Az én ösapám is diplomata volt, a fényes portánál követségi titkár. Caraffa egyszer azt üzente a nagyvezirnek, hogy ha nagyon unják magokat a jancsárok főnmaradt várai: ott van B... a követségi titkár, nyúzzák meg, elég vastag nyakú magyar, és különben is makranczos ellensége urának. Azt is megüzente C., hogy ezt a nagyvezir annál inkább megteheti, mert B. soh'sem szokott Bécsben meghálni, különben már C. fojtatta volna meg. A furfangos nagyvezir azt az élezet is megtette, hogy a titkár bőrét elküldte Caraffának. A követ, a híres olasz gróf Caprara, hajszálgörbülés nélkül nézte az egész tréfát. Kánikula volt, s ezt már akkor is holt idénynek tartották ; pedig lett volna dolga ugy a nagyvezirnek, mint a jámbor Caraffának és Caprarának is... holt idény volt... Bejött a tél, a pozsonyi országgyűlésen már october 18-án elfeledték, mi történt a holt idényben. Fényesy György egri püspök és Széchenyi György esztergami érsek és primás oly ékesen szólnak, hogy már december 9-én a Rendek azon külföldi nemeseket, kik a mint mondták, a magyarért véreket ontották, magyar nemesekké örömmel tették. No de B. csak egy közép nemes, s mindenek fölött azon rossz hirben álló ember volt: hogy Tököly Imrével, Zrínyi Ilonával rokonságban áll; Beresényivel kezett szokott szorítani, s hogy Munkácson a kis Rákóczyt összecsókolta. Noha ezután a nagyvezirnek melege volt télen is, s noha Piccolomini oldalán Deák Pál, Csáky és Pálffyak küzdöttek a német-magyar vegyes seregek élén, egész egy évig holt idény állott be a magyarra nézve. B. szépen feledve lön. Csak midőn Kiuprili Mustafa — a híres Ahmednek fia — lett nagyvezir, s megüzente az ifju Apafi Mihály udvarához Caraffának a magyarok iránti őszinte jóindulatait, lett vége a holt idénynek, mely a 16 éves háború közben, a jó magyarok keleti kényelmét csöndes andalgás közepett fűszerezé; s még ezután is Koloncsicsra és társaira nem volt ugyan holt idény, de a többi bátran mehetett aludni, vagy meghalni. A holt idény legcsöndesebb volt az én ösapámra. De azóta unokái nem szeretik a holt idényt, ha bár róla a legkeményebb nyakú magyarok zöngnek is — szerintök szükséges — szép éneket.

Tehát mondom, hogy az én ösöm is diplomata volt, s így tudom, mi az a „holt idény?”

Látó.

Ujdondászat Amerikában.

Egy lap Bostonban következőleg ír a helyi esetek rovatának szerkesztőjéről: Tegnap egy új munkatársat fogadtunk el próbára, s kiküldtük ujságot vadászni. Csak este tért meg, s csak akkor is egy darab vad dal, melynél, mint monda, nagyobbat nem talált. Itéljenek róla olvasóink. Egy fuvaros, ki a tanoda-utczán hajtott végig, közel volt ahhoz, hogy egy dajkát és két gyereket tiporjon össze. Egyike lett volna ez a legiszonyatosabb eseteknek, ha, szerencsére, a dajka nem lett volna oly bámulatos elővigyázattal, hogy a gyerekeket, mielőtt sétálni ment, otthon hagyja, s maga is egy csapadékben időzzön, mi előtt a kocsi elrobogott. Egyéb iránt a fuvarosnak is volt egy jó ötlete, mert eszébe jutván valami, nem hajtott a fatális pont felé, hanem az ellenkező irányban vágatott el. Ily kedvező körülmények csodás összeműködésének lehet köszönni, hogy egy szerető atya, imádó anya, ragaszkodásteljes testvérek nem borítottak a legmélyebb gyászba, s kimondhatatlan temetési költségbe. A szerkesztő kijelenté, hogy ezen próba után az ujdondászt szerződteti.

Szép Izának...

Szép Izának adtam egyszer
Gyönyörű kék nefelejtset,
S bár emlékét híven őrzém,
Szíve mégis elfelejtett.

Hitelezőmnek pediglen
Soh'sem adtam nefelejtset,
S bárha szívem őt feledte,
Ő engem még se felejtett.

Az ellenségesek

Ilyen nyájasan csinálják a fejedelmi kongressusban a háborút.

Madrigál!

Szél, vihar ha mind leszórja, nincs egyéb:
Ujra be kell fedni a ház tetejét;
És ha régen várja már, hogy azt tegyék:
Persze, mindjárt belefészkel a veréb;
S mint a ház-ereszben a csupasz veréb:
Ugy nyugosznak most a nemes vármegyék.

Kis Öcsce.

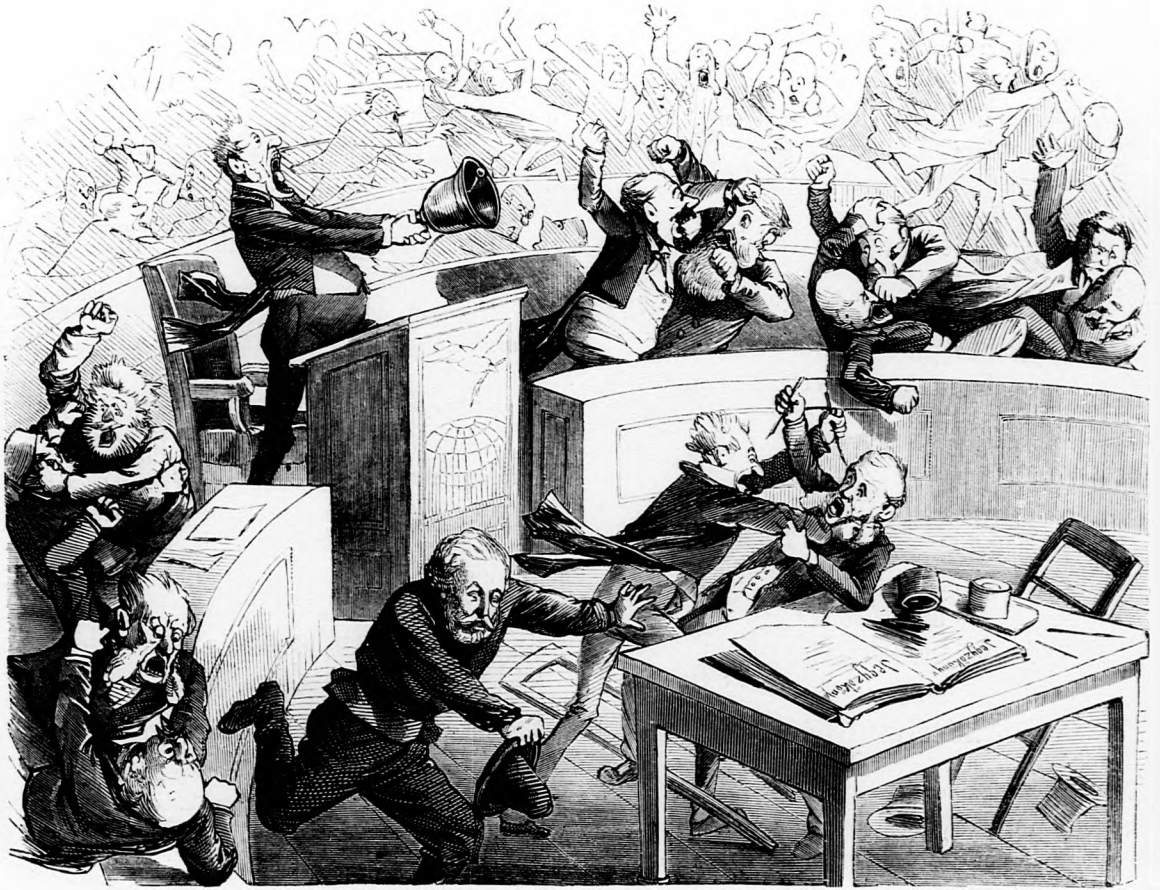
Alkotmányos érzelmek.

Az x-i bíró alkotmányos érzelmei annyira men-

tek, hogy ő, mint ügyvéd, az országbirói értekezletben elfogadott törvényszabványokat csupa alkotmányos érzelemből nem olvasta el. Az 1848-ki törvényeket azért nem tanulta, mert azokra az országgyűlés kimondá, hogy hiányosak. Egyszer aztán kezdenek fölötte jó barátai is kétkedni, de azért megválaszták főbirónak, s most azon általánosan elterjedt hír kering az öreg ur felől, hogy egy saját törvényen dolgozik, mely szerint majd ő itélni fog; erre ő egyedül inkább hiszi magát jogositva: mivel az országgyűlésen hozott törvények mind roszak, mert azoknak hozatalába a papok, meg a mágnások is befolytak.

A papiros és író toll kereskedők már örvendtek a jó szüretnek, várták e nagyszerű bevásárlást, mert azt

és szövetségeseik

Ilyen mérgesen csinálják a békocongressusban a békességet.

hitték, hogy egy ember, a ki 3—400 helyett egyedül képes dolgozni, nagy pusztítást tesz az írószerekben.

Egyszer azután hő tisztelői elmentek hozzá megbámulni a nagyszerű munkát, s úgy találták, hogy cínicus főbirájuk régi privát passióját üzi, nadrágokat, csizmákat és cipőket foltoz, varr, készít maga és gyermekei számára. Igen, mert a mint ő mondja: ő azt meg nem tűrheti, hogy neki mások szolgáljanak, mert ő demokrata; s minthogy az ő elvei szerint az övé az igazi alkotmányos elvek: megérjük, hogy roskadozó háztetőjét is maga fogja befödni, mivel ő szerinte alkotmányellenes dolog mástól szolgálatot követelni. Van e városban egy köteles — a ki valóban democratának tartja magát, s talán inkább is az; --ez a furfangos nad-

rágeresztő, a főbiró ur házával szemben levő boltot ki bérelte, s mindennap lesi a főbirót, hogy mikor fog már nadrágot is eresztetni? s feni rá az ő demokrata fogát, hogy azonnal bepanaszolja a cézelnél, mint iparjog nélküli kontárt. S ez a köteles is készít saját törvényt, s követelni fogja, hogy a főbiró ur a szerint ítéljen önön maga ellen. Furesza törvények lesznek azok, a melyek csirizes fazék és kőcsmadzagból lesznek eresztve. Az ügyvédek alig várják a dolog eldőlését. Az egészben az a jó, hogy a főbiró majd komolyan veszi a dolgot, a köteles pedig csak tréfál. Erre azután el lehet mondani, hogy nem annyira alkotmányos érzelmek, mint inkább bohózatok.

Találkozás.

Hová tevéd, óh! mond: hová tevéd
 Azt a virágszálát,
 Melyet letünt boldog napok sírján
 Növelt a búbanat, —
 Meg van-e még nálad?

Fogadtad, hogy ápolgatod hiven,
 Szived lesz a napja,
 S hevével az hogy el ne hervaszsa:
 Szemednek harmatja
 Meg-meglocsolgatja.

Óh szólj! heszélj! mondj el nekem mindent!
 Napjaid hogy teltek
 Azóta, hogy akaratom nélkül
 Áll zárva szép kerted?...
 Eszem a jó lelked'!

Te nem felelsz; — de valami hogy bánt,
 Meglátszik arczodon, —
 Csudálatos! engem a sors, s téged:
 — Ugy-e kimondhatom —
 Férjed ütött nyakon.

Kis Öcscse.

A közelmúltból.

M. Bódog ur szives házigazda volt; — még ama boldog időkben is, midőn bizonyos kegyelmű urak elvették a magyar ember fele jövedelmét — gyakran tartott háznál mulatságos összejöveteleket; mikor aztán víg poharazás közben feledték, hogy a másik szobában öt executiós katona faragja csak úgy időöltésből a politurozott asztal széleit.

Egy este, midőn éppen ily búkergető estély volt M. urnál, valami jámbor finanszdirektor érkezett a faluházához, nagy pontossággal összeirandó, hogy B. faluban ki mennyit szokott enni és inni; hogy aztán annak módja szerint adózzék, a mint illik, mert az evés és ivás nagy élvezet! méltó, hogy az ember akaszt fizessen érte.

A finanszdirektor urnak természetesen rangjához illő kvártélyt kell a faluban keresni, a hol van cseléd, ki a csizmáját kisuvikszolja, — mely szolgálatért a kegyes ur soh'sem szokott kevesebbet ajándékozni egy réz krajczárnál.

A kisbíró M. urhoz vezeték a magas jövevényt, ki is udvarias hajlongásokkal üdvözölte a borozó compániát, szives mosolylyal jelentvén barátságos érzületét.

— Épen jókor jött direktor ur! — szólt a szives házigazda, — tessék helyet foglalni és mulatni velünk. Mindjárt kész lesz a vacsora is! tessék komót tenni magát csak úgy, mint otthon!

— Kessenem, kessenem! — hálálkodék amaz, kézeit dörzsölgetve.

Kis vártatva vacsorához ült a kis társaság. Jó kemény magyar étkek kerültek az asztalra; vége hossza nem volt a sok sültnek.

— Tessék! tessék! — kínálgatá M. ur őszinte szivességgel a jámbor reiseudent, valahányszor észrevette, hogy tányérja üres.

Evelt is a sógor annyit, hogy odahaza hét napig beérte volna vele.

Még csak most hozták a malaczpecsenyét, mely jó illatával ugyancsak csiklandozá az étkezők szagérzékeit.

A háziur ismét kínálja vékony vendégét.

— Kessenem! már elég nagy tiszno; kis tisznot nem féri el magát — motyogott amaz, gyomrára mutatgatva.

— No de ha én mondom, hisz egy kevés nem fog megártani.

A finanszdirektor savanyu képpel ismét enni kezd.

— No most már igyunk! — kiált a házi ur vacsora végével.

A szót tett követék; — derekasan hozzáláttak az erős borokhoz.

— Igység direktor ur!

Váltig vonakodott amaz, előadván, hogy ő csak napjában egy meszely sert szokott meginni; — a társaság nem hagyott neki békét.

Végre keserves fohászszal rászánta magát a borivásra; ivott versenyt a többivel. Reggelre aztán anyyira berúgott a jámbor, hogy az nap senki se vehette hasznát; úgy kellett felpakolni a forspontra, mely viszsza vitte őt oda, a honnét hozta

Két héttel a történetek után M. ur egy idézési ivet kap a Stuhlrichteramtól bizonyos bünvádi ügyben.

— Mi az ördög lelte ezeket?! — csodálkozik az idézett, — hiszen mostanában még legyet sem ütöttem agyon, nemhogy bünügyben idéztethetném! — Már csak megtudom, hogy mit akarnak velem? s csak hajtatott az idéző bírósághoz.

A mint a Stuhlrichteramt udvarában kiállott öt órai várakozás után kegyes bebocsáttatást nyert a hivatalszobába, nagy meglepetésére ott látja egy sarokban a derék finanszdirektort szánni való beteges pófával.

Alig tette be lábát a küszöbön, midőn cs. kir.

szolgabírói udvariassággal ráförmed a Stuhlrichter: „Hogy merted ezen uraság erőszakoskodás megcsinátam?!“ s a fincaz felé mutatott.

— Én!? — szólt bámulva M. ur — hogy tettem volna én erőszakot azon uron?

— Mi!? még hazudomolsz?!.. sokat eszik, sokat iszik nállad lenni nem igaz? — Donnerwetter, sakkerment!

Itt azután az irnok stemplis papirosról felolvasta, hogy vádlott a nagytekintetű fincazdirector urat két héttel ezelőtt házánál erőszakkal agyonetette és itatta, úgy hogy azóta folyvást ágyában szenved, és kénytelen volt orvost hivatni.

— Hisz én csak kínálgattam, mint becsületes házigazdához illik, — beszél a szivélyes ur, — minek evett és ivott az elégen túl; én nem tehetek róla, hogy megártott neki, az az ő hibája.

— Házudsz! Mindig csak muszajjn eszed, muszajjn iszod nekem a sok petjár matyar — rikácsolt kappanhangon a magas pénzügyőr.

Hiában mentegette magát M. ur, hogy ő csak a szives magyar házigazda tisztét teljesíté, midőn vendégét borral, pecsenyével kínálgatta, bizony neki kellett kifizetni a maróder orvosát és patika-kontóját; ezenkívül a sógornak két heti munka-mulasztás fejében 60 frt íteltetett. Addig ki sem eresztették M. urat, míg le nem fizette.

Lévay Ferkó.

Borkoresolyák.

Egy vad poéta eképen zengé imádottjához hő érzelmeit:

Szivem úgy ver érted Blanka,

Mint mikor a katlanka

Tág öblében

Mindenképen

A bösz krumpli szotyog;

És az üstben

— Komisz füstben —

Iszonyuan rotyog.

Kupás Géza az utcán összező egyik barátjával, ki szokatlanul komoly és levert hangulatban volt.

Csodálkozva szólítja meg őt:

— Te most felette bús és komor vagy, szólj mi lelt?

— Engem semmi se lelt; hanem én leltem mást, — válaszolt a kérdező.

— Ugyan mit?

— Egy szerelmes levelet nöm asztalfőkjában.

Két forint fejadót fizetett egy alföldi városban az atyafi; sokallta, de mert muszaj volt, megfizette. Azonban a következő évben hogy hogy nem, még néhány krajezár föle is lett a két forintnak, s midőn tartozását fizetendő, az adópénztárba megy, érzékenyen kérdi az adószedőt:

„Teins uram! miért fizetek az idén többet, hiszen most is csak akkora az én fejem, mint tavaly volt?”

— Eridj maá iskolába te! hogy az isten akarhova tegyen! — riaszt a palócz anya iskolába nem épen szándékozó fiára, kinek harmadszor azon napon kellett volna iskolába mennie.

Felszólal erre a jogos indignatio legelevenebb kifejezésével megriasztott gyerek: „Maj bion, mindeég eén járok, menjeék maá kiend is.“

Nekem sapkám van.

— Le a kalapokkal! — ordít a megye huszárja az ácsorgó tömegre, — jön a viczispán!

A parancs teljesítve lön; csak egy palócz atyafi ácsorgott elől, báránybőr kucsában.

— Hát kend külömb a többinél?! — rivalt rá a mérges hajdu.

— Nekem *sapkám* van! — válaszolt amaz, fővegét mélyebben lenyomva.

Böles sententia,

Bárány Gábor agyonütötte szomszédjának Üрге Mihálynak fiát, mert elloptott tőle egy ludat. Az ügy X. megye törvénszéke elé került, melynek mély bölcseségű tagjai tősgyökeres cseh morva kellnerekből és kutschéberekből valának összeválogatva.

Ezek a dolgot kellő tárgyalás alá vevén — a kölcsönös kárpótlást tartva szem előtt — eme böles ítéletet hozák: „Hogy az igazság kívánátának elég legyen téve: Üрге Mihály szinte üsse agyon Bárány Gábornak fiát, s térítse meg az elsikkasztott ludat.“

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÉCULUM. Most már volna kivél mulat ni, hanem most meg a mulatság nem tetszik

— — No iszen kijutott Kemény Zsigmond barátunknak a nemezisből. Ezen a héten valahányszor cikket íratott a Hon szerkesztőjének csúfolására, mindannyinak az volt a kadenziaja, hogy Jókai poéta, ergo nem ért a politikához. Szombatán aztán — megpihenvén a munkatársak a fáradságból, — jön a Pesti Naplóhoz egy „muszáj“ közlés, melyben Kossuth saját jó Pesti Naplójában elébb jól végigporozza az apró munkatársakat, végre Zsigó barátunkat világosítja fel a felől, hogy a mit eddig mint historicumot irt, az csak mind regényírás volt. (Már most tehát ad formam „du Jurát!“ szidhatja egymást a két szerkesztő „du Poét!“-nak.)

— — No de már most egészen másforma lesz az országgyűlés állapotja. (Hogy-hogy?) Ugy hogy eddig négyszögletű volt az országháza, most gömbölyűre csinálták. (E szerint csakugyan sikerült feltalálni az országgyűléssel a circulus quadraturaet.)

— — A belügyminiszteriumban a rendőrfőnöknek ellopták az óráját. (Azért még csak nem is érdeemes lármát ütni, ha csak órát loptak belügyminiszterium bureauiban; de hát még mikor ugyanott a napot is ellopják!)

— — (Micsoda csunya divatot kaptak már megint fel! Ezuttal a férfiak. Kabát, mellény, bugyogó mind egyforma *epes:inü* kelméből.) Hátha még a nevét megtudod ennek a divatnak: ezt a divatszint úgy hívják Párisban, hogy „Bismark en colère=Bismark haragban.

— — Mohácsón a nagy veszedelem évfordulóján

gyászünnepélyt tartottak, mely tánczvizgalommal végződött. (Bizonyosan ettől ijedt meg a ministerium, hogy az october hatodikai honvédünnepélyt betiltotta.)

— Egy egri határozatot már megint éretlenül leszedett a fájáról a magas kormány. (Már ide stova azt, a mi Egerből fog származni, nem úgy fogjuk híni, hogy „egri,“ hanem úgy, hogy „egres.“)

— — A Pesti Hírnökben azt írja valaki, hogy de nagyon jó, hogy a magyar ezredeket kiviszik Ausztriába, s ott kinn tartják, mert ha idebenn hagyatnának, „eltuskósdónának.“ (A ki azt írta, az valószínűleg mindig idebenn tartózkodott.)

Isztrikucz és Nasszalmicseszkul.

I. Te! Ne kérnénk ki mink is a quótankat, ha már a magyarokét kiadják?

N. De bizony jó lesz.

I. Mennyit kérjünk?

N. Hát mentül többet.

I. De adósság ám.

N. Hát akkor inkább adjuk hozzá a magunkét is.

Reggel.

Az éjszaka elmúlt, újra világos van,
Sok minden látható elég világosan,
Aranyos nap látja kedvesét, a földet,
Szobaleány az ágyat, melyet épen fölvet,
Kis veréb a szemet a baglya tövében,
Szép ifju az eget barna lány szemében,
Mopszlika asszonyát, — épen grófnő talán —
Ez meg fogát, haját — pipere-asztalán
Ékes krinolinját a kisasszony látja,
A zsidóbetűket a műszak barátja,
Végre én is látom — s a bú lángja éget —
Kopott erszényemben — a nagy semmiséget.

Lévay Ferkó.

Hibaigazítás.

Mult számunk mellékletén „september — decemberi“ helyett: „october — decemberi“ olvasandó.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*